

РЕШЕНИЕ

№ 3172

гр. София, 23.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **862** по описа за **2020** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенцията за хората с увреждания против Решение № 276313 от 15.11.2019, постановено по н.а.х. дело № 10523 по описа за 2019 година на Районен съд София. С обжалвания съдебен акт е отменено Наказателно постановление № 52/0023-4022/09.07.2018 г., издадено от изпълнителния директор на Агенцията за хората с увреждания

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението, предмет на касационна проверка, и отмени издаденото срещу него наказателно постановление.

Ответникът [фирма] оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на районния съд като правилно и законосъобразно.

Представител на СГП, изразява становище, че решението на районния съд е законосъобразно и предлага да бъде оставено в сила.

ХХ касационен състав на АССГ, като провери процесуалните предпоставки за допустимост по чл. 215 от АПК, след като на основание чл. 218 от АПК взе предвид изложените в жалбата доводи, становищата на страните по делото и провери

служебно валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с приложимия закон, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от лице по чл. 210, ал. 1 от АПК – страна в производството по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима за разглеждане. За установяване на касационните основания за обжалване не са представени писмени доказателства.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, като постановено от компетентен съд в предвидената от закона форма, по допустима жалба.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С Наказателно постановление № 52/0023-4022/09.07.2018 г., издадено от изпълнителния директор на Агенцията за хората с увреждания на ответник по касационната жалба е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лева, за извършено нарушение по чл. чл. 12, ал. 2, т. 2 от Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания /отм./ Наказателното постановление е обжалвано пред СРС, като наказателното постановление е отменено, като Районният съд е изложил мотиви за допуснати съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност на проведеното административнонаказателно производство.

За да се произнесе по спора районният съд е установил от фактическа страна, че на 09.02.2018 г., в [населено място] служители на Агенцията за хората с увреждания /АХУ/, след извършена проверка в информационния масив съставили КП, в който били описани всички дружества, регистрирани по реда, описан в ЗХУ, които по смисъла на Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35 г ал. 1 от Закон за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ отм. / не били депозирали анализ на цените на съответните продавани медицински изделия, съобразно фактурите, издадени от търговците на дребно в сградата на АХУ в [населено място]. След проверката бил оформен КП, и всички дружества, непредставили процесния анализ били посочени и изпратени до регионалните представители в съответния регион. Сред тях било и дружеството [фирма]. АУАН бил съставен в присъствието на представляващата и управляваща дружеството, която го подписала. Административно – наказващият орган приел констатациите на актосъставителя, като ангажирал отговорността на жалбоподателя.

В хода на съдебното следствие като свидетел е разпитан актосъставителят, който пресъздал възприятията си за случая, които въззивният състав кредитирал като пълни и дадени обективно и безпристрастно. Въззивният съд не приема, че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН при издаване на АУАН и НП. Сочи това като отменително основание, като приема, че считано от деня следващ 30 октомври на текущата година задълженото лице е в нарушение, тъй като бездейства по изпълнение на нормативното задължение по чл. 12 от Наредбата. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Тази

разпоредба предвижда два самостоятелни давностни срока за административнонаказателно преследване. Видно от редакцията на нормата, първият срок за съставяне на АУАН /три месеца от откриване на нарушителя/ започва да тече от момента, в който лицето, имащо качество на актосъставител, е възприело всички съставомерни обстоятелства за конкретното нарушение и нарушител, а вторият започва да тече от извършване на нарушението. Съдът, в този състав не приема за законосъобразни изводите на СРС, че ответникът е в нарушение от 31 октомври на годината, като е приложил кратката давност по чл. 34 от ЗАНН. НП е издадено в годишния срок от установяване на нарушението, с оглед коет в тази посока касационен състав не се солидаризира с извода на СРС. Комисията, назначена със заповед на изпълнителния директор на АХУ е установила, считано от 09.02.2018 г., че [фирма] е нарушил задължението си по чл. 12, ал. 2, т. 1 от НАРЕДБА за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания (Загл. изм. - ДВ, бр. 89 от 2010 г., в сила от 12.11.2010 г., бр. 54 от 2014 г.) (отменен 02.08.2019 г.) Именно от тази дата са установени нарушенията на множество търговци на дребно, а срокът за съставяне на АУАН следва да тече от тази дата.

В наказателното постановление липсва посочване на елемент от обективната страна на нарушението - времето на извършване на деянието. В словесното описание се сочи единствено, че не е изпълнено задължение за представяне на ежегоден анализ до 30 октомври за "текущата година", без да се сочи всъщност коя е тази "текуща" година, респ. коя е годината на извършване на нарушението. Несъмнено когато се касае за нарушение, изразяващо се в бездействие, поради неизвършване на законово задължение с изрично посочен краен срок, датата на деянието е определяема и без да се изпише изрично, но следва да се посочи крайният срок, до който е следвало да се извърши действието /тогава се приема, че нарушението е факт, в деня следващ крайния срок/. В този случай обаче се сочи само дата и месец без никъде в НП да е упомената година, поради кое е невъзможно да бъде определен темпоралния момент на деянието. Датата на установяване на нарушението в случая е различна от датата на извършването му, като двете дати имат съществено самостоятелно значение за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Остава неясен подхода на АНО, при наличие на изписана година в АУАН от актосъставителя, защо не е пренесъл този елемент в постановлението. Това, че годината е вписана в акта не дерогира пропуска в НП, доколкото именно то е крайният акт, с който се налага административното наказание. Съгласно чл. 53, ал. 2 ЗАНН с НП може да се санира грешка в АУАН, но не и обраното, именно защото с постановлението се определя дали нарушителят ще бъде наказан или не и за кое конкретно деяние, покриващо признаците на чл. 6 ЗАНН. С оглед на това, съдът счита, че обжалваното НП е издадено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, доколкото липсва пълно, точно и ясно описание на деянието- времето на извършване на деянието..

Не е посочено по ясен и категоричен начин датата на извършване на нарушението. Посочена е само дата на извършване на нарушението, без година, поради което посочената дата не може да се обвърже за коя календарна година е следвало да бъде представен съответния анализ на цените на съответните продавани медицински изделия съобразно фактурите, издадени от търговците на едро. Възприел е извод, че

при издаване на АУАН и НП са нарушени разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, органа не е описал пълно и точно нарушението. Не е посочено каква е основната дейност на дружеството, има ли фактури на търговци на едро и кои са те и било ли е длъжно да подава този анализ. Не става ясно дружеството осъществявало ли е дейност по предоставяне на помощни средства, приспособления, съоръжения или медицински изделия за хора с увреждания. В обобщение, за да отмени наказателното постановление, въззивният съд е приел, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, с което е нарушено правото на защита на нарушителя, съдът е лишен от възможността да прецени в съответствие с материалния закон има ли извършено нарушение, правилно ли е квалифицирано същото и правилно ли е приложена санкционната норма.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

С оглед гореизложените съображения, касационният състав приема, че решението на въззивния съд не страда от твърдените в жалбата пороци, обосноваващи нарушения на материалния и процесуалния закон, както и не констатира такива при извършената служебна проверка съгл. чл. 218, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Не са налице и наведените касационни основания, представляващи предпоставки за неговата отмяна, поради което като законосъобразно и обосновано решението следва да бъде оставено в сила

Доводите в касационната жалба са за незаконосъобразен съдебен акт, постановен от СРС, като се твърди, че не съществуват процедурните нарушения по цл. 34 от ЗАНН, както е приел СРС.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за правилното приложение на материалния закон следи служебно – чл. 218, ал. 2, предл. 3 от АПК. Ограничен в пределите на касационната проверка до релевираните с жалбата оплаквания и служебно – до приложимия материален закон, настоящият съдебен състав намира, че не са налице основания за отмяна на съдебния акт.

Още един съществен реквизит от НП липсва - място на нарушението. Не е посочено къде е трябвало да бъде подаден въпросният анализ, още повече, че когато се твърди неизпълнение на задължение, е наложително да се укаже какво е било задължението, а това в случая не е сторено.

На следващо място касационният съд констатира, че в НП е цитирана санкционната разпоредба на чл. 54а от ЗИХУ (отм.); , без да е съобразено наличието на две алинеи, въпреки, че от съдържанието на втората алинея е видно, че приложение намира първата.

Описаните дотук пороци са достатъчни да обосноват отмяната на НП.

Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице

релевираните в касационната жалба основания за отмяната му, поради което решението на районния съд следва да бъде оставено в сила.

По тези съобщения, XX касационен състав на АССГ,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 276313 от 15.11.2019, постановено по н.а.х. дело № 10523 по описа за 2019 година на Районен съд София.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.